

Наша родина класна. У нас є власний готель. Називається він «Перлина Буковини». **Така собі назва, правда?**

«Гарнезні краєвиди й смачнезні обіди»

було би набагато кращим варіантом, як на мене.

Та коли готель називали, мене не спитали. Бо тоді я ще не народилася. А мій **брат-близнюк Ярік** і поготів. Адже він **молодший за мене на цілих чотири хвилини!**

Авжеж, нема нічого незвичайного в тому, щоб тримати готель, коли ти мешкаєш у Прикарпатті, де з одного боку — Чернівці, з другого — гори, а з третього — кордон із Румунією.

Але! Ми не просто родина Буруль, які керують гарним готелем із «найсмачнішою кухнею та затишними кімнатами», як про це пише наш рекламний буклет.

Ми ще й — тадам! — **музичний гурт.**

Називається він просто й геніально:

Легко запам'ятати, правда ж?

Через це інші інколи вважають нас диваками: бо, типу, це дивно, коли хтось займається чимось **серйозним**, наприклад бізнесом, і водночас чимось **несерйозним**, наприклад грає музику на весіллях та міських фестивалях. Але бабуся Катерина завжди каже:

«Треба мати свою голову на плечах і своє серце в грудях», і я з нею згодна.

Зараз я швидесенько нас усіх намалюю, і буде видно, хто на чому грає в нашому БУРУЛЯ-BAND!

Коли нас запрошують зіграти десь, ми сідаємо у свій **БУРУЛЯМОБІЛЬ** — і гаїда по всій Чернівецькій області, а то й за її межі.

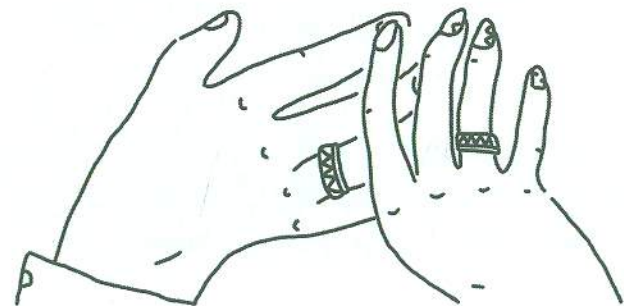
Наш гурт доволі популярний, а у Великому Пупі його знає просто кожен.

Питаєте, що таке Великий Пуп? Ой, то я вам одразу не сказала? Це місто, де всі ми живемо. Щоправда, воно не таке велике, як моє рідне. **Набагато менше, чесно кажучи.**

Гаразд, це просто маленьке містечко.

Ми з Яріком народилися у великому місті на Сході України. У Харкові. Як так сталося, що тепер ми у Великому Пупі?

Та ж бо наш тато Лесь родом звідси. Бабуся Катерина та дід Іван — його батьки. А мама Марта родом **із Луганська**. На жаль, у Луганську ми ніколи не були, бо ті місця давно окуповані. Тато і мама разом училися в Харківському авіаційному університеті на економістів. **Там вони закохалися одне в одного, а потім одружилися.**

Раніше ми приїздили до Великого Пупа по кілька разів на рік: на свята, канікули, ну й так, просто. Коли почалася велика війна, Харків дуже сильно обстрілювали.

Тож тато сказав:

«ЇДЕМО ДО МОЇХ. НЕГАЙНО».

Ми швидко зібралися
й приїхали.

Спочатку думали, що це ненадовго. Та згодом у той дім, де була наша квартира, влучила бомба. По Харкову досі сильно **прилітає**, тож нам поки нема куди повертатися.

Вас засмутила ця частина історії? Насправді все не так погано, як могло би бути. Принаймні ми всі живі і всі разом. Хоча, якщо чесно, **ми з Яріком сумуємо за Харковом.**

Але й у Великому Пупі є все, що треба для щастя та пригод. Ну от просто все!

Дивіться самі.

РОДИННИЙ БУДИНОК БУРУЛЬ.

Тут кожен має свою кімнату, а головує бабуся Катерина.

ми
з Яріком

